

MÉS ENLLÀ DEL TEATRE

L'artista i mèdiu va ser ahir a la nit la protagonista d'una activitat organitzada per Afora-Focus/Fundació Romea, una conferència 'performativa' on va demostrar la seva faceta d'activista mística.

Eulàlia Valldosera connecta amb la Terra

MARTA CERVERA
Barcelona

Tot i que l'encàrrec que va rebre la premiada artista plàstica Eulàlia Valldosera (Barcelona, 1963) era establir un vincle entre el món contemporani i *El paradís perdut*, de Milton, que inspira un dels muntatges més esperats de la temporada dirigit per Andrés Lima, la realitat és que l'artista va oferir una cosa diferent i singular amb *Acció fotònica (Viatge al paradís)*.

La proposta de Valldosera, organitzada per Afora-Focus/Fundació Romea, es va centrar en el moment actual. Un autèntic dile-

ma segons va exposar on s'enfonsen els fonaments de la nostra civilització. Anem a l'extinció o a un canvi de percepció. «¿Què pensa de tot això la Terra?».

Com si pogués preguntar-l'hi, l'artista i mèdiu va exposar una sèrie de dibuixos on intentava aclarir el tema. Sense deixar gaire temps per contemplar-los amb calma, va començar a explicar amb una sèrie de cinc dibuixos que concentraven la seva visió del món, unes làmines que projectava en una gran pantalla i ampliava quan volia

Martí Fradera

Valldosera en un moment d'*Acció fotònica (Viatge al paradís)*'.

destacar parts concretes, en especial la simbologia del color.

Línia i color

Valldosera defensa el poder guairidor de l'art, de la línia i el color. Va ser interessant al principi en-

tendre el seu punt de partida, però no va deixar lloc per a la imaginació individual perquè ella mateixa es va encarregar de dissecionar amb la seva veu suau tots els detalls de les seves peces. A través d'aquestes va traslladar

l'espectador al seu món. I la música primitiva servida per un percussionista «expert en camps sonors», va explicar, van acompanyar la seva exposició. Valldosera anava encisant amb les seves paraules i les seves imatges els espectadors, tot i que alguns no van aguantar tota la sessió i van marxar mitja hora abans d'acabar. En van tenir prou amb la làmina del nucli diví i l'explicació dels colors vibrant-hi i amb la segona imatge on la Terra apareixia simbolitzada com una cèl·lula vermella, com a «reflex d'una profunda crisi psicoemocional». Ja se sap, si no connectes amb l'art, millor deixar-lo.

El cert és que la sessió va seguir amb referències a la sexualitat i a l'animal que portem dins que va animar a buscar. Per facilitar-ho gairebé van desaparèixer els llums al teatre. No és estrany que algú s'adormís, però ningú més es va aixecar de la butaca. No revelarem el final de la *performance* però per als aficionats al teatre va tenir gust de poc.

A la sortida del teatre hi havia opinions per a tots els gustos. Uns parlaven de galàxies, altres del poc temps que van disposar per contemplar l'art de Valldosera tranquil·lament. Per sort, ningú parlava d'extinció. Devia ser l'efecte guairidor de Valldosera. ■